Cine va cîştiga TROFEUL Fotbal '68

După cum aţi fost informaţi în numărul trecut, redacţia noastră a început primirea răspunsurilor la **ancheta pentru desemnarea celui mai bun fotbalist al anului 1968.**

Ca şi în anii precedenţi, această anchetă se bucură de un larg ecou printre cititorii revistei „Fotbal", încă din primele zile după publicarea anunţului sosindu-ne la redacţie zeci şi sute de răspunsuri.

Promptitudinea cu care ne vin scrisorile, numărul lor impresionant, dovedesc interesul cititorilor pentru tradiţionala noastră anchetă (aflată la cea de-a treia ediţie), precum şi dorinţa lor de a contribui la un rezultat final cît mai aproape de realitate, care să întrunească cît mai multe sufragii.

Acum, încă din prima fază a desfăşurării anchetei, **facem precizarea că nu redacţia noastră desemnează pe cîştigătorul trofeului, ci el va fi alesul tuturor participanţilor la anchetă, ale căror răspunsuri vor fi înregistrate şi însumate după aceleaşi criterii ca şi anul trecut.**

Repetăm care sînt aceste criterii, **stabilite tocmai în ideea unei consultări cît mai largi şi mai competente,** care să aibă la bază comportarea fotbaliştilor pe întregul an şi nu doar pe ultima perioadă :

1.

NOTELE ACORDATE ÎN RETURUL CAMPIONATULUI TRECUT ŞI ÎN TURUL CELUI ACTUAL, **în cadrul cronicilor revistei „Fotbal", de către redactorii, colaboratorii noştri sau observatorii federali, note publicate cu regularitate la „Radiografia etapei".**

2.

CLASIFICAREA FĂCUTĂ DE ANTRENORII PRINCIPALI AI CELOR 16 ECHIPE DE DIVIZIA A.

3.

VOTURILE ACORDATE DE CĂTRE CRONICARII ŞI COMENTATORII DE FOTBAL, **membri ai Asociaţiei presei sportive române**

4.

ANCHETA ADRESATĂ TUTUROR IUBITORILOR FOTBALULUI

Pentru punctul 1, media notelor va indica pe primii 5 fotbalişti.

Pentru punctele 2, 3 şi 4 se vor indica, în ordinea preferinţei, cinci jucători, astfel că se va stabili o ordine de la 1 la 5 pentru clasamentele realizate de antrenori, ziarişti sportivi şi iubitorii fotbalului, fiecare seperat.

La clasamentul **pe baza notelor, al antrenorilor, al ziariştilor,** notarea se face în ordine : **locul I, 5 puncte ; locul II, 4 puncte ; locul III, 3 puncte ; locul IV, 2 puncte ; locul V, 1 punct.**

La clasamentul pe baza votului iubitorilor fotbalului, căruia îi revine, de drept, o pondere mai mare, fiind vorba de mii de opinii, **punctajul va fi dublu : 10, 8, 6, 4, 2.**

Apoi, punctele celor 4 clasamente vor fi însumate într-un singur clasament final, care va desemna pe cel mai bun fotbalist român al anului şi pe cei de pe locurile următoare.

Primul clasat va primi „TROFEUL FOTBAL '68".

Cititorii al căror vot va corespunde cu ordinea finală a primilor cinci, vor primi premii în abonamente pentru intrare gratuită la meciurile de fotbal pe anul 1969.

Vă reamintim :

Răspunsurile trebuie trimise pe adresa revistei noastre, **pînă la 15 decembrie** (data poştei), menţionîndu-se pe plic „PENTRU ANCHETĂ". Completaţi cuponul de participare din pagina a 8-a. Acest cupon poate fi depus şi personal, la redacţia noastră.

PE STADIONUL HAWTHORNS

ŞI APOI ÎN TRENUL BIRMINGHAM — LONDRA

Acum, la 8 zile după meciul de la *Birmingham*, cînd zaţul amărăciunii s-a sedimentat, reporterul vă propune, stimaţi cititori, să-l însoţiţi, retrospectiv, în atmosfera acestui meci de pe stadionul Hawthorns care a început, de fapt, înaintea orei anunţate şi s-a terminat cu mult după fluierul final al francezului *Helies*, pe drumul de întoarcere spre Bucureşti.

LOVETT, „COME-BACK"-UL SĂU ŞI INIMA SUPORTERILOR

La ora 18,30 g.m.t. cu o oră înaintea începerii partidei, atunci cînd cele 20 de „nice girls" cu mini-jupe, ce vindeau programul meciului, nu-şi începuseră defilarea pe pista înconjurătoare a gazonului, iar la tribuna principală nu se afla nimeni, una din peluze era deja plină. Aci se afla sufletul galeriei, miile de tineri din *Birmingham*, adevăraţii şi pasionaţii „fans" ai W.B.A.-ului, cei care au venit la teren cu căciuliţe şi fulare din lînă, în culorile tradiţionale ale clubului preferat, cei care, de fapt, impulsionaseră vînzarea biletelor, astfel încît cu o zi înaintea meciului cu *Dinamo*, la sediul clubului se afla anunţul *„All books are sold"* (toate biletele vîndute). Deci 50.000 de oameni pe stadionul *Hawthorns* şi să nu uităm că cel puţin o cincime din ei posedă abonamente pentru toate cele 42 de meciuri ale sezonului...

Curînd, luminile stadionului au crescut în intensitate, verdele proaspăt al gazonului strălucea iar peluza *fans* îşi începuse programul : cîntece, scandări, aplauze ritmice. Şi cînd s-a anunţat formaţia echipei gazdă, ea a întrunit aplauzele încurajatoare ale publicului, în afara unui singur jucător : tînărul de 20 de ani *Lovett*, cel ce urma să-l înlocuiască pe titularul *Collard*, accidentat în meciul-eşec (1—5) cu campioana Angliei, *Manchester City*.

L-am privit pe *Graham Lovett* cînd a păşit sub lumina reflectoarelor şi sub ploaia dezaprobărilor. Era palid, dar grimasa buzelor îi trăda vîlvătaia ambiţiei. Şi meciul a început. Primul şut la poarta lui *Datcu* l-a expediat *Lovett*. Puternic şi precis. A fost prima treaptă lansată de tînărul născut în *Birmingham*, care lupta acum în faţa celor ce păreau că l-au uitat, să-şi recîştige un loc în echipă. Şi a urmat apoi golul lui *West Bromwich Albion*, cel care a însemnat de fapt eliminarea echipei noastre. *Lovett* l-a marcat. Atunci peluza *fans* a scandat numele său, încadrîndu-l pe fundalul cîntecelor ce însemnau o originală şi spontană autocritică a publicului pentru modul greşit cum l-a primit pe tînărul său concetăţean.

Am vorbit cu *Lovett* după meci. *„Această seară*

m-a făcut să uit cele două operaţii şi cele 7 săptămîni petrecute în spital aproape paralizat, în urma accidentului de motocicletă pe care l-am avut în anul trecut. Cu fractură a gîtului, mulţi se întrebau, nu dacă voi mai juca fotbal, ci dacă voi mai putea umbla !... Şi iată că în cele din urmă am învins. Numai eu ştiu cîte ore de chin şi efort am petrecut atunci cînd luminile stadionului rămîneau aprinse doar pentru mine. Nu puteam, însă, să mă împac cu gîndul că ar trebui să renunţ la joc, la uneltele meseriei mele, ale pasiunii mele. Voinţa şi dragostea pentru fotbal m-au ajutat, totuşi, să revin pe gazon..."

La ieşirea din stadion, zeci de *fans*, îl băteau prieteneşte pe umăr pe cel ce reuşise un surprinzător „come-back". Dar era chiar într-adevăr surprinzător, sau firesc pentru mentalitatea unui adevărat fotbalist ?

Lovett, tînărul jucător de la W.B.A., aflat acum la cumpăna dintre dizgraţie şi adulare...

DINU PLUS BOC, SAU O FALSĂ DILEMĂ

În trenul *Birmingham-Londra*, cîteva compartimente erau reţinute pentru jucătorii dinamovişti. Linişte, nimeni nu-i deranja pe cei ce pierduseră la scor, fără drept de apel, calificarea în *Cupa Cupelor*. O linişte aparentă. Într-unul din compartimente, faţă-n faţă, *Boc* şi *Dinu*, doctorul *Cristea* şi *Pircălab*. Extremul dinamovist, cu capul ascuns în paltonul aţîrnat lîngă el, lăsa să se înţeleagă că nu este dispus la nici o explicaţie. De fapt, ce explicaţie putea oferi altora şi, în primul rînd, lui ? Şi totuşi, tînăra ariergardă dinamovistă, frămîntată de eşecul dureros al serii ce trecuse, punea întrebări : *„De ce trebuie ca unii din noi să lupte şi pentru alţii, care în teren sînt nişte fantome ?"* — se întreba *Boc*. Iar *Dinu*, reluîndu-i ideea, a continuat : *„Dacă nu eşti dispus să lupţi din toate puterile pentru echipă, de ce accepţi să intri în teren ? Numai noi, cei tineri, avem obligaţii ?". „Nu, băieţi, nu numai voi aveţi asemenea obligaţii ! Şi Pircălab şi Haidu le aveau, dar ei au preferat să sară peste minge..."* — conchide doctorul *Cristea*. În colţul său, *Pircălab*, încerca să mimeze o oboseală ce nu avea nici un temei, o indispoziţie de sezon, contrăzisă de diagnosticul medicului. De altfel, cîteva zile mai tîrziu, „at home", internaţionalul dinamovist a zburdat iar în stilul său caracteristic. Ce păcat, însă, că această caracteristică nu-şi găseşte acoperirea în aur decît pe teren propriu, în deplasare ea fiind înlocuită prin plumbul fricii sau comodităţii. Este durerosul paradox al valorosului nostru jucător.

Iată de ce într-adevăr, ceea ce spuneţi voi, *Dinu* şi *Boc*, constituie o falsă dilemă. Opoziţia nu e între jucătorii vîrstnici şi cei tineri, ci între cei care luptă pentru culorile clubului, încercînd să suplinească un handicap uneori evident şi cei care se mulţumesc să semneze de prezenţă. Datcu şi Popa au trecut de prima tinereţe, dar blazarea şi rugina nu le-au ros, prematur, resorturile intime.

...Şi în compartiment se lăsase din nou liniştea. O liniştе aparentă.

Paul SLAVESCU

Cu Nunweiller III prin ISTANBUL

Cînd am intrat în Turcia, funcţionarii de la frontieră ne-au cerut paşapoartele pentru control şi văzînd că sîntem români ne-au întîmpinat zîmbind :

— Români ? Bravo românilor ! Nunweiller face furori la Fenerbahce. Din nou a jucat foarte bine. Apoi au luat un ziar şi ne-au arătat că în meciul cu Istanbul-Spor el a fost cel mai bun jucător de la Fenerbahce şi a primit 4 stele.

— Cum îl putem găsi pe Nunweiller la Istanbul ?, am întrebat.

Plini de amabilitate, vameşii ne-au oferit o hartă a oraşului şi ne-au spus :

— Aveţi grijă că sediul clubului Fenerbahce este în cartierul Kadiköy, pe malul asiatic. Trebuie să treceţi Bosforul cu feryboatul. Ca să nu pierdeţi mult timp, mai bine îi telefonaţi la club şi vă întîlniţi în centrul oraşului, la Piaţa Taksim. Nu vă va fi greu să-l găsiţi. Îl cunoaşte tot Istanbulul, toată Turcia, deoarece Nunweiller este un jucător excepţional. Toţi îl iubim.

La Istanbul, hotelierul unde am fost cazaţi, era un înflăcărat suporter al lui Fenerbahce şi s-a oferit să-l găsească la telefon. Pînă să ne facă legătura cu Nelu, a început să vorbească despre el :

— Nunweiller este un băiat minunat, un adevărat sportiv care iubeşte fotbalul. Este serios, se pregăteşte cu atenţie, se dăruieşte jocului. Ne-a cucerit pe toţi.

Spre seară, Nelu Nunweiller era la hotel „Europa" şi s-a oferit să ne fie ghid prin Istanbul.

— Mă bucur foarte mult că văd un compatriot cu care să mai vorbesc românește. Soţia este plecată la Bucureşti pentru cîtva timp şi nu am cu cine să schimb o vorbă — a început Nelu discuţia.

— Cum te simţi la Fenerbahce ?

— Acum, bine. Aş putea spune chiar foarte bine. Dar mai bine să plecăm prin oraş, să facem o plimbare. Istanbulul e un oraş frumos. Are 1 500 000 locuitori şi... un milion de maşini. Taxiurile sînt foarte ieftine.

Am acceptat cu plăcere invitaţia şi am plecat cu un taxi din piaţa Taxim spre Bosfor.

Nelu Nunweiller s-a dovedit a fi un bun ghid. Ne-a arătat fortăreaţa Edikule, unde a fost închis Constantin Brîncoveanu, vestitul palat Topkapi, fîntîni, moschei şi, bineînţeles, Bazarul. Oprindu-ne pe podul Galata să admirăm Bosforul şi Cornul de aur, ne-a vorbit şi de renumita staţiune Kilyos, unde se ducea, deobicei, cu soţia sa, să facă plaje.

Firește, vizitînd Istanbulul, am vorbit şi despre fotbal. Iată ce ne-a spus Nelu Nunweiller :

— Este foarte greu să joci într-o echipă profesionistă. Fenerbahce are pentru prima garnitură un lot de 30 jucători şi trebuie să te pregăteşti de o aşa manieră încît să cucereşti un loc în formaţie. Aceasta a fost perioada cea mai grea. Dacă ţi-ai cîştigat pe merit un loc, trebuie să te antrenezi foarte serios pentru a-ţi păstra acest loc. Numele nu este suficient. Forma sportivă şi notele de la sfîrşitul meciului sînt hotărîtoare.

Fenerbahce este antrenată de ungurul Ignat Molnar. La Istanbul fiecare cartier are echipa sa. Echipa noastră este a cartierului Kadiköy. Pe malul asiatic, toată suflarea ţine cu Fenerbahce. Celelalte echipe — Galatasaray, Istanbul Sport ş.a. îşi au şi ele suporterii lor. Noi avem suporteri şi pe ţărmul european dar, din păcate, în acest sezon, echipa nu prea merge.

În întîlnirile internaţionale susţinute în Grecia, Iran şi Anglia, echipa a mers bine. În campionat, mai slab, deocamdată.

— Ştiu că în ciuda acestei comportări a echipei, presa te elogiază.

— În Turcia, după fiecare meci, jucătorii primesc stele de la 1 la 5. Pînă acum am avut numai 4 şi 5 stele. La meciul cu Istanbul Spor pe care l-am pierdut, am primit 4 stele. Restul echipei : 1 sau 2 stele. Conducerea clubului a amendat întreaga echipă cu cîte 750 lire fiecare, faţă de salariul de 1 000 lire. Eu n-am fost sancţionat.

— Cum reuşeşti să te menţii în formă ?

— Muncind din greu. De la primul meu antrenor, Andrei Macri, am învăţat că fotbalul e muncă, transpiraţie. Joc la prima echipă, însă nu mă jenez să joc în meciuri amicale şi la rezerve. În meciul cu Beaşiktas, dintre echipele de rezervă, am cîştigat cu 1—0 şi am fost din nou cel mai bun, fiind nota cu 5 stele.

În plus, antrenez şi echipa de tineret. Aproape toată ziua stau pe stadion. Vreau să capăt încet, încet, cît mai multe cunoştinţe în munca de antrenor.

— Timpul liber cum îl petreci ?

— Învăţînd, făcînd lectură şi ascultînd radio. Cel mai bun prieten al meu este radioul. Ascult, desigur, toate emisiunile sportive. M-am bucurat mult de succesul sportivilor noştri în Mexic şi le transmit calde felicitări.

— Dar despre campionatul nostru ce crezi ?

— Nu exclud posibilitatea să fie cîştigat de o echipă din provincie. Cred, însă, că şi Dinamo Bucureşti va avea un cuvînt de spus. Pînă atunci, tuturor salutări şi succes.

ION DULAMIŢĂ